

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľky **A. V.**, bývajúcej v B., proti odporkyni **JUDr. I. S.**, bývajúcej v B., zastúpenej JUDr. Z. H., advokátkou, so sídlom v Ž., **o nariadenie predbežného opatrenia**, vedenej Okresným súdom Žiar nad Hronom pod sp.zn. 5 C 47/2010, o dovolaní odporkyne proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 30. apríla 2010 sp.zn. 17 Co 67/2010, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Navrhovateľke nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Žiar nad Hronom uznesením z 19. augusta 2008, č.k. 5 C 148/2008-22 zamietol návrh na nariadenie predbežného opatrenia, ktorým sa navrhovateľka domáhala pôvodne proti odporcovi 1/ A.. V. a odporkyni 2/ JUDr. I. S. (ďalej len odporkyni) uloženia zákazu nakladania s nehnuteľnosťami zapísanými na LV č. X. pre katastrálne územie B., a to C KN P. - záhrada o výmere X. a ostatné plochy o výmere X., ako aj stavbou rozostavaného domu na tejto parcele, a to až do uspokojenia jej pohľadávky voči odporcovi 1/ vyplývajúcej z uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici z 23. januára 2008 sp.zn. 15 Co 119/2007. Rozhodnutie odôvodnil tým, že navrhovateľka sa domáhala uloženia zákazu nakladania s nehnuteľnosťami, ktoré „právne neexistujú“. Náhradu trov konania odporcom nepriznal, nakoľko

im žiadne nevznikli.

Krajský súd v Banskej Bystrici (v poradí prvým) uznesením z 24. októbra 2008 sp.zn. 17 Co 270/2008 o odvolaní navrhovateľky, v ktorom navrhla aj zmenu petitu a súčasne vzala návrh voči odporcovi 1/ späť v celom rozsahu a navrhla voči nemu konanie zastaviť, pripustil späťvzatie návrhu na nariadenie predbežného opatrenia voči odporcovi 1/ a uznesenie okresného súdu, ktorým návrh na nariadenie predbežného opatrenia voči odporcovi 1/ zamietol, zrušil a konanie voči odporcovi 1/ zastavil. Zároveň pripustil zmenu návrhu na nariadenie predbežného opatrenia voči odporkyni a uznesenie okresného súdu v časti, v ktorej bol zamietnutý návrh navrhovateľky voči odporkyni zmenil tak, že odporkyni zakázal akúkoľvek majetkovú dispozíciu predajom, darom, založením, či bezodplatným prevodom vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam - pozemkom, parcele č. C KN X. - záhrady o výmere X. a parcele č. C KN X. - zastavané plochy a nádvoria o výmere X.X. a stavbe - rozostavanému rodinnému domu na parcele č. C KN X., nachádzajúcim sa v katastrálnom území B., evidovaným Správou katastra B. na LV č. X.. Svoje rozhodnutie odvolací súd odôvodnil tým, že sa stotožnil so skutkovými a právnymi dôvodmi návrhu na nariadenie predbežného opatrenia (§ 76 ods. 4 O.s.p.). Navrhovateľke náhradu trov konania nepriznal, pretože do doby rozhodnutia nepodala návrh na rozhodnutie o povinnosti nahradiť trovy konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na dovolanie odporkyne uznesením z 27. januára 2010 sp.zn. 4 Cdo 58/2009 uvedené uznesenie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie z dôvodu jeho vydania v konaní postihnutom závažnou procesnou vadou spočívajúcou v odňatí odporkyni možnosti konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. postupom oboch súdov nižších stupňov. Uvedený dovolací dôvod, zakladajúci zároveň aj prípustnosť dovolania, naplnila objektívna nemožnosť odporkyne vyjadriť sa k odvolaniu navrhovateľky v zmysle § 209a O.s.p. v znení účinnom do 14. októbra 2008 (§ 211 ods. 1 tretia veta O.s.p.), nakoľko jej v dôsledku chybného postupu zamestnanca súdu nebolo doručené na vyjadrenie odvolanie navrhovateľky, ktorú vadu neodstránil ani odvolací súd .

Krajský súd v Banskej Bystrici (druhým v poradí) uznesením z 30. apríla 2010 sp. zn. 17 Co 67/2010 o odvolaní navrhovateľky, v ktorom navrhla aj zmenu petitu a súčasne vzala návrh voči odporcovi 1/ späť v celom rozsahu a navrhla voči nemu konanie zastaviť, pripustil späťvzatie návrhu na nariadenie predbežného opatrenia voči odporcovi 1/ a uznesenie okresného súdu, ktorým návrh na nariadenie predbežného opatrenia voči odporcovi 1/ zamietol, zrušil a konanie voči odporcovi 1/ zastavil. Zároveň pripustil zmenu návrhu na nariadenie predbežného opatrenia voči odporkyni a uznesenie okresného súdu v časti, v ktorej bol zamietnutý návrh navrhovateľky voči odporkyni zmenil tak, že odporkyni zakázal akúkoľvek majetkovú dispozíciu predajom, darom, založením, či bezodplatným prevodom vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam - pozemkom, parcele č. C KN X. - záhrady o výmere X. a parcele č. C KN X. - zastavané plochy a nádvorcia o výmere X.X. a stavbe - rozostavanému rodinnému domu na parcele č. C KN X., nachádzajúcim sa v katastrálnom území B., evidovaným Správou katastra B. na LV č. X.. Rozhodnutie odôvodnil splnením podmienok nariadenia predbežného opatrenia podľa ustanovenia § 76 ods. 1 písm. e/ O.s.p. osvedčením nároku, potrebou dočasnej úpravy pomerov účastníkov a obavou z ohrozenia výkonu súdneho rozhodnutia. Osvedčenie nároku vo veci samej vyvodil zo skutočností, že navrhovateľka má voči odporcovi 1/ uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici z 23. januára 2008 sp.zn. 15 Co 199/2007 prisúdenú nesplatenú pohľadávku vo výške 19 916,35 eur (600 000,-- Sk), a z prevodu vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam odporcom 1/ na odporkyňu (predtým odporkyňu 2/). Potrebu dočasnej úpravy právnych pomerov účastníkov sporu o veci samej o určenie neúčinnosti právneho úkonu, vedenej Okresným súdom Žiar nad Hronom pod sp.zn. 5 C 160/2008, doposiaľ neskončenej, a obavu z ohrozenia výkonu súdneho rozhodnutia v prípade úspechu navrhovateľky v konaní o veci samej, odôvodnil zabezpečením konania vo veci samej s rovnakými účastníkmi konania až do jej právoplatného skončenia. Primeranosť rozsahu predbežného opatrenia vyvodil z toho, že odporkyni nevznikne žiadna ujma jej vlastníckeho práva, nakoľko nehnuteľnosti môže užívať na účely, na ktoré sú určené, a na ktoré ich užívala aj do doby nariadenia predbežného opatrenia. O náhrade trov konania nerozhodol uvedúc, že do doby rozhodnutia odvolacieho súdu žiaden z účastníkov konania nepodal návrh na rozhodnutie o trovách konania (§ 151 ods. 1 a 4 O.s.p.).

Protí meniacemu uzneseniu odvolacieho súdu podala dovolanie odporkyňa, ktoré

odôvodnila tým, že v konaní jej bola odňatá možnosť konať pred súdom (dovolací dôvod podľa § 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 237 písm. f/ O.s.p.) a tiež tým, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (dovolací dôvod podľa § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Navrhla rozhodnutie odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Svoj mimoriadny opravný prostriedok bližšie odôvodnila tým, že možnosť konať pred súdom jej bola odňatá tým, že odvolací súd nedostatočne odôvodnil svoje rozhodnutie. Odvolací súd založil svoje rozhodnutie len na skutočnostiach tvrdených navrhovateľkou, že odporkyňa je osobou blízkou odporcovi 1/, pretože s ním žije v spoločnej domácnosti a vychovávajú spoločné dieťa, a preto môže mať rovnaký záujem ako odporca 1/, ktoré nemal žiadnym spôsobom osvedčené. S jej argumentáciou vo vyjadrení, ktoré bolo súčasťou dovolania proti prvému v poradí uzneseniu odvolacieho súdu sa vôbec nezaoberal a na jej podstatné dôvody neodpovedal. Podľa dovolateľky nariadením predbežného opatrenia prišlo k nezákonnému zásahu do jej vlastníckeho práva tým, že nehnuteľnosti nemôže predať i napriek tomu, že ich prevod mal plniť uhradzovaciu funkciu dlhu odporcu 1/. Podľa odporkyne v rozhodnutí odvolacieho súdu absentuje výrok o trovách pôvodného konania a tiež dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 veta tretia O.s.p.), ktorý právny názor vyslovil vo svojom zrušujúcom rozhodnutí dovolací súd a je pre súd nižšieho stupňa záväzným. Rozhodnutie o trovách konania musí tvoriť súčasť výroku uznesenia a nie len zmienku o ňom v odôvodnení. Uplatnila si náhradu trov konania.

Navrhovateľka sa k dovolaniu odporkyne nevyjadrila.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), riadne zastúpená (§ 241 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný.

Na tomto mieste považuje dovolací súd za potrebné pripomenúť, že dovolanie nie je

"ďalším odvolaním", ale je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným na nápravu len výslovne uvedených procesných (§ 241 ods. 2 písm. a/, b/ O.s.p.) a hmotnoprávných (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) vád a že dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu len pokiaľ to pripúšťa zákon (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

Dovolanie v danom prípade smeruje proti uzneseniu odvolacieho súdu. Dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu je podľa § 239 ods. 1 O.s.p. prípustné, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdneho dvoru Európskych spoločností (viď § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p.) na zaujatie stanoviska; dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. dovolanie je tiež prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky. V § 239 ods. 3 O.s.p. sú ale uvedené uznesenia odvolacieho súdu, proti ktorým dovolanie nie je procesne prípustné, i keď prípadne vykazujú znaky uznesení uvedených v § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. Ustanovenie § 239 ods. 3 O.s.p. takto spod úpravy danej § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. vyníma určité uznesenia (mediiným uznesenie odvolacieho súdu o predbežnom opatrení), proti ktorým v dôsledku toho dovolanie podľa tohto ustanovenia nie je prípustné.

Dovolanie odporkyne, ktoré smeruje proti uzneseniu odvolacieho súdu o predbežnom opatrení, je preto podľa § 239 ods. 3 O.s.p. neprípustné.

Dovolanie v predmetnej právnej veci by v dôsledku toho mohlo byť procesne prípustné len ak by v konaní došlo k niektorej z procesných vád, ktoré sú uvedené v § 237 O.s.p., ktoré vady odvolací súd skúma vždy bez ohľadu na to, či sú v dovolaní namietané (§ 242 ods. 1 druhá veta O.s.p.).

Podľa ustanovenia § 237 O.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu (aj uzneseniu) odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Treba uviesť, že § 237 O.s.p. nemá žiadne obmedzenia vo výpočte rozhodnutí odvolacieho súdu, ktoré sú spôsobilým predmetom dovolania. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak je konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, v ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 239 O.s.p. vylúčené.

Dovolateľka v danej veci nenamietala vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. a dovolací súd procesné vady tejto povahy ani nezistil. Odporkyňa ale tvrdí, že odvolací súd tým, že svoje rozhodnutie dostatočne neodôvodnil, odňal jej možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Dovolací súd ale tento dovolací dôvod odporkyne nepovažuje za opodstatnený. Dovolací súd z obsahu spisu nezistil, že by konanie pred súdmi nižších stupňov bolo postihnuté procesnou vadou znemožňujúcou odporkyňi realizáciu jej procesných práv.

Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom. Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ale právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04). Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Súd sa z tohto dôvodu

nemusi v odôvodnení svojho rozhodnutia zaoberať úplne všetkými dôvodmi a argumentmi procesných strán - postačujúcim je, ak z odôvodnenia rozhodnutia sú zrejmé všetky pre rozhodnutie podstatné skutočnosti objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia (viď tiež II. ÚS 76/07).

Na tomto mieste, s prihliadnutím na predmet preskúmaného konania (nariadenie predbežného opatrenia), považuje dovolací súd za potrebné pripomenúť, že predbežné opatrenie je procesným inštitútom, ktorý umožňuje poskytnúť ochranu porušeným alebo ohrozeným subjektívnym právam do toho času, kým sa definitívne nerozhodne o veci samej. Pred nariadením predbežného opatrenia nemusí byť nárok dokázaný, musí však byť aspoň osvedčený. Osvedčenie (na rozdiel od dokázania) znamená, že súd pomocou ponúknutých dôkazných prostriedkov zisťuje najvýznamnejšie skutočnosti (teda nie všetky rozhodujúce skutočnosti). Pri ich zisťovaní nemusí dbať na všetky formality, ako je to pri dokazovaní; postačuje, že osvedčená skutočnosť sa mu vzhľadom na všetky okolnosti javí ako nanajvýš pravdepodobná. Pri nariadení predbežného opatrenia teda súd poskytne oprávnenému účastníkovi dočasnú ochranu, prípadne zabraňuje ďalšiemu zhoršovaniu jeho postavenia aj za cenu, že skutočný stav veci nie je ešte náležite zistený, a teda že subjektívne právo ani jemu zodpovedajúca povinnosť nie sú celkom nepochybné. Dočasnou úpravou urobenou vo forme predbežného opatrenia sa preto neprejudikujú práva a povinnosti účastníkov a ani posúdenie právneho vzťahu medzi nimi. Znamená to, že obsahom dočasnej úpravy v neskoršom konaní nie je súd viazaný, a môže rozhodnúť inak.

Vyššie uvedeným zákonným pravidlám, ktorými sa súd riadi pri rozhodovaní o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia, zodpovedá i zákonná požiadavka na spôsob odôvodnenia rozhodnutia súdu o tomto návrhu v prípade že si súd osvojil skutkové a právne dôvody uvádzané v návrhu na nariadenie predbežného opatrenia. Podľa § 76 ods. 4 O.s.p., ak súd návrhu na nariadenie predbežného opatrenia v celom rozsahu vyhovie a stotožňuje sa so skutkovými a s právnymi dôvodmi návrhu na nariadenie predbežného opatrenia, súd to skonštatuje v odôvodnení a ďalšie dôvody nemusí uvádzať.

Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia stručne uviedol rozhodujúci skutkový stav,

opísal priebeh konania, stanoviská oboch procesných strán k prejednávanej veci, vysvetlil čoho sa navrhovateľka odvolaním domáhala a čím v odvolacom konaní argumentovala a uviedol právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávany prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery (dovolací súd sa ich správnosťou nezaoberal) tiež stručne vysvetlil. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia odvolacieho súdu nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Najvyšší súd Slovenskej republiky vzhľadom k vyššie uvedeným skutočnostiam dospel k záveru, že skutkové a právne závery odvolacieho súdu nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, a že odôvodnenie dovolaním napadnutého uznesenia odvolacieho súdu ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia. Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv odporkyne.

V tej časti dovolania, v ktorej sa uvádza, že napadnuté uznesenie nezodpovedá súdmi aplikovaným ustanoveniam Občianskeho súdneho poriadku určujúcim predpoklady nariadenia predbežného opatrenia, odporkyňa z hľadiska obsahového namieta, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Právnym posúdením veci je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Treba však zdôrazniť, že súd právnym posúdením veci neodníma účastníkovi konania možnosť uplatnenia jeho procesných práv v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (viď uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2 Cdo 112/2001 uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 43/2003 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2 Cdo 50/2002 uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 1/2003). Právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je aj v súčasnosti Najvyšším súdom Slovenskej republiky považované za relevantný dovolací dôvod, ktorým možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), zároveň je ale

zhodne zastávaný názor, že nesprávne právne posúdenie vecí súdmi nižších stupňov nezakladá procesnú vadu konania v zmysle § 237 O.s.p. (porovnaj napríklad rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1 Cdo 102/2004, sp.zn. 2 Cdo 282/2006, sp.zn. 3 Cdo 174/2005 a sp.zn. 4 Cdo 165/2003). I keby tvrdenia odporkyne o tom, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení boli prípadne aj opodstatnené, nezakladalo by to prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p.

Dovolaním odporkyňa odvolaciemu súdu vytýka i absenciu rozhodnutia o trovách konania. K tomu dovolací súd uvádza, že predmetom dovolania a tým aj možnej nápravy prostredníctvom dovolacieho prieskumu, môže byť iba konkrétny (existujúci) výrok, ktorý tvorí súčasť výrokovej časti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu. Predmetom dovolania môže byť iba výrok, ktorý bol súdom vydaný, a nie výrok neexistujúci. V prípade, ak odvolací súd v rozpore so zákonnou povinnosťou nerozhodol o tomto procesnom nároku, rozhodnutie o výrok o práve na náhradu trov konania doplní na návrh účastníka uplatnený do pätnástich dní od doručenia rozhodnutia alebo rozhodnutie o výrok o trovách konania doplní sám v prípade, ak ešte nenadobudlo právoplatnosť (§ 166 O.s.p.). V prejednávanej časti konania platí pre trovy predbežného opatrenia ustanovenie § 145 O.s.p., podľa ktorého účastníkovi, ktorému súd prizná náhradu trov konania, prizná aj náhradu trov predbežného opatrenia a zabezpečenia dôkazov. Z citovaného ustanovenia a contrario vyplýva, že sa v predbežnom opatrení o náhrade trov konania nerozhoduje. Výnimku tvorí osobitný prípad predbežného opatrenia podľa § 74 ods. 2 zákona č. 36/2005 Z.z. o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov, podľa ktorého súdna prax priznáva náhradu trov konania už v konaní o tomto nároku, pretože sa naň hľadí ako na nárok definitívne priznaný, a spravidla žaloba podľa § 75 ods. 1 zákona o rodine nenasleduje. Z uvedeného vyplýva, že odvolací súd postupoval v súlade s ustanovením § 145 O.s.p., pokiaľ v rozhodnutí o predbežnom opatrení nerozhodol o trovách predbežného opatrenia, pretože o uvedených trovách je povinný rozhodnúť v rozhodnutí vydanom v konaní o veci samej (o neúčinnosť právneho úkonu). Právnym dôsledkom zániku alebo zrušenia predbežného opatrenia z iného dôvodu než pre vyhovieť návrhu o veci samej alebo pre uspokojenie práva navrhovateľa je nárok na náhradu ujmy vzniknutej predbežným opatrením v zmysle § 77 ods. 3 O.s.p. Z uvedeného vyplýva, že odvolací súd nerozhodnutím o trovách predbežného opatrenia v rozhodnutí o predbežnom opatrení neodňal odporkyňi možnosť konať pred súdom v zmysle

§ 237 písm. f/ O.s.p.

Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že v prejednávanej veci je dovolanie odporkyne podľa Občianskeho súdneho poriadku procesne neprípustné. So zreteľom na to jej mimoriadny opravný prostriedok odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúci proti rozhodnutiu, proti ktorému je dovolanie neprípustné. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nemohol sa zaoberať vecnou správnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu.

V dovolacom konaní procesne úspešnej navrhovateľke vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti odporkyni, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p., § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd nepriznal navrhovateľke náhradu trov dovolacieho konania, lebo v dovolacom konaní nepodala návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy dovolacieho konania (§ 243b ods. 5 O.s.p., § 224 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 22. septembra 2010

JUDr. Ladislav G ó r á s z, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Bc. Patrícia Špacírová

